

LUOPIO

Kirj. Jack London.
Suom. M. N.

— Jos et heti nouse ylös John, en anna sinulle suupalaakaan aamiaiseksi!

Uhkaus ei vaikuttanut poikaseen mitään. Hän tahtoi vain nukkua ja antautua unensa valtaan kuin uneksi unelmansa valtaan. Pojan kädet puristuivat veltoisti nyrkkiin ja hän teki niillä heikkoja, katkonaisia liikeitä, joiden tarkoitus oli sattua äitiin, mutta äiti osasi ne välttää tottuneesti ja pudisteli poikaa kovasti olkapäästä.

— Anna minun olla!

Se oli huuto, joka alkoi matalana unen syvyydestä ja kasvoi kiihkeäksi, kapinalliseksi vallitukseksi ja kuoli vihdoin epäselväksi vikinäksi. Se oli kiusatusta sielusta lähtenyt pedon karjahdus, jossa kuvastui ääretön tuska ja vastustus.

Mutta äiti ei siitä välittänyt. Hän oli surusilmäinen, väsyneenköönainen nainen. Hän oli tottunut tähän, joka uudistui joka aamu. Hän tarttui sinkypeltteihin ja alkoi vetää ne pois pojan päältä, mutta tällöin poika lakkasi huutamasta ja tarttui niihin kiinni alvan epätoivoisesti. Vuoteen jalkopäähän kiertettyään, oli hän vielä peitteen sisällä. Äiti koetti sitten vetää peitteitä ja poikaa niiden mukana lattialle, mutta poika pani lujasti vastaan. Tällöin äiti jännitti itseensä — hänen puolellaan oli enempi painoa — ja poika ja peitteet, joista tämä piti vaistomaisesti kiinni, tarkoituksella suojella niillä itseään huoneen kylmyyttä vastaan, vyöryivät lattialle.

Kun poika vierähti vuoteen laidalle, näytti, että hän suistuu lattialle pääedellä, mutta itseajunta värähti hänessä sen verran, että hän vainoiti saavutti tasapainonsa ja suistui lattialle jalolleen. Samassa silmänräpäyksessä tarttui äiti poikaa olkapäähän ja pudisti häntä, ja taaskin poika hosui nyrkkeillään, mutta lujemmin ja varmemmin. Samalla hän avasi silmänsä ja äiti hellitti hänetä. Poika oli herillä.

— All-right, hän mutisi.

Äiti otti lampun ja poistui, jättäen pojan pimeään.

— Sinä menetät paikkasi, jos myöhästyit, hän varotti.

Poikanen ei välittänyt pimeydestä. Kun hän sai vaatteet yllensä, hän meni keittiöön. Hänen kiintänsä oli ylen raskasta noin laihalle ja keveälle pojalle. Hänen säarensä laahustivat omasta painostaan, joka näytti omituiselta, sillä ne olivat niin kovin laihat. Hän siirsi rikkien pohjaisen tuolin pöydän viereen.

— Johnny! huudahti äiti terävästi.

Poikanen hypähti ylös yhtä terävästi ja sanaakaan sanomatta meni pesuruuhuun luokse. Riihi oli rasvainen ja saastaisen likainen. Sen viemäriputkesta nousi inhottava löyhkä. Poikanen ei tuota huomannut. Että pesuruuhen tulee noin löyhkä, tuntui hänestä aivan luonnolliselta, samoin kuin sekin, että salppua oli astiainpesuvedestä limainen ja huonoa vaahtoaan — eikä hän niin erityisesti koettanut sitä saadakaan vaahtoaan. Muutama läiskäys hänestä juoksevaa kylmää vettä kasvoilleen ja kohta pesutoimitus oli suoritettu. Hampaitansa hän ei pesy. Sitäpaitsi hän ei ollut milloinkaan nähnyt hammasharjaa eikä hän tiennyt, että maailmassa oli olentoja, jotka olivat syypäitä niin suureen hulluuteen kuin hampaiden pesuun.

— Voisit sinä peseytyä kerran päivässä käskemättä, sanoi äiti nuhdellen. Hän piteli rikkiäistä kantta kahvipannun päällä ja kaatoi kahvia kahteen kuppiin. Poika ei vastannut mitään tähän äitinsä huomautukseen, sillä heidän välillään oli jatkuva riita peseytymisestä, ja se oli yksi a-

sia, jonka suhteen äiti oli kova kuin kivi. Pojan täytyi peseytyä ainakin kerran päivässä. Poika kuivasi kasvonsa rasvaseen pyyhkeeseen, joka oli kostea, likainen ja rikkiäinen ja siitä jäi hänen kasvoihinsa tahmeaa nöhtää.

— Jospa me emme asuisi näin kaukana, huoahti äiti istuutuen pöydän ääreen. — Minä koetan tehdä parhaani. Sinä tiedät sen. Mutta dollari vähempi vuokraa on suuri säästö meille ja tässä on tilavampi asunto. Sinä tiedät sen.

Poikanen tuskin kuuli mitä äiti sanoi. Hän oli tuon kaiken kuullut ennenkin, monet kerrat. Äidin ajatuspiiri oli rajoitettu. Hän napisi alituisesti kovasta kohtalosta, kun heidän täytyi asua niin kaukana tehtaalta.

— Dollari enempi merkitsee lisää ruokaa, huomauttaa poikanen miettävästi. — Minä mieluummin kävelen, jotta saan ruokaa.

Hän söi kiireesti, pureskellen leivän puolinaisesti ja huuhdellen puolikuivat suupalat alas kahvilla. Kuumaa, mustaa lientä kutsuttiin kahviksi. Johnny luuli että kahviksi, vieläpä erinomaiseksi kahviksi. Tuo oli hänellä yksi jällellölevä harvuluulo elämästä. Hän ei ollut milloinkaan saanut maistaa oikeata kahvia.

Leivän lisäksi oli pieni viipale kylmää sianlihaa. Äiti täytti poikasen kupin uudelleen kahvilla. Kun hän oli syönyt viimeisen leipäkappaleensa, alkoi hän katselemaan elkö äiti antaisi lisää. Äiti vastasi pojan kysyvään katseeseen: *Älä ole ahmari, Johnny! Sinä olet saanut jo osasi. Sinun sisaresi ja veljesi ovat nuoremmat kuin sinä.*

Poikanen ei vastannut mitään äitinsä nuhteeseen. Hän ei ollut puheellinen. Hän myöskin lopetti näikätsen katselemisensa. Hän oli nurkumaton ja kesti kaiken sellaisella kärsivällisyydellä mikä oli yhtä kova kuin se koulu, missä hän oli sen oppinut. Hän hörppäsi kahvinsa loppuun, pyyhki suunsa kädellään ja alkoi nousta.

— Odotahan vähän, sanoi äiti kiireesti. Minä luulen, että leipälohkosta löykenee sinulle vielä yksi viipale — ainakin ohut. Hän toimi kuin silmänkääntäjä, ollen leikkaavaan viipaleen lohkoista hän asetti sen jälleen laatikkoon peitteen alle ja siirsi salaviikkaa toisen omista leipäkappaleistaan pojalle. Hän uskoikin täten nauraneensa poikaa, joka oli kuitenkin huomannut äitinsä salakätsen touhun. Kuitenkin hän otti leipäpalan häpeämättä. Hän otti omaksunut itselleen käsityksen, että äidillä oli kuitenkin alituisen sairastelun takia huono ruokahalu.

Äiti huomasi, että poika nieleksi leipää kuiviltaan ja kaatoi oman kahvisalopun pojan kuppiin.

— Ei tuo tunnu maistuvan tänä aamuna, hän sanoi.

Kaukaa kuuluva tehtaani pillin pitkäkallinen ja kimeä puhallus sai äidin sekä pojan jalolleen. Äiti silmäsi liikkiseen herätyskelloon hyllyllä. Viisari osotti puolta kuutta. Tehdasmallma alkoi juuri herätä unestaan. Hän heitti huivin hartioilleen ja pani päähänsä muodottoman, vanhan hatturisan.

— Meidän täytyy juosta, hän sanoi, kiertäen lampunsydämen matalle ja puhaltuen hekin sammuksiin.

Haparoiden he kulkivat alas pimeitä porraskäytävää. Aamu oli selvä ja kylmä ja ulkomailmaan tulta alkoi poika väristä vilusta. Tähdet loistivat vielä aivan kirkkaana taivaalla ja kaupunki oli mustan pimeyden peitossa. Molemmat, äiti sekä poika, raahustivat jalkojaan kävellessään. Sääriihaksissa ei ollut kylkisiä tarmoa nostaa jalkaa ylös maasta.

Viidentoista äänettömän minuutin kuluttua kääntyi äiti oikealle.

— Älä vain myöhästy, kuului hänen viimeinen varoituksensa pimeydestä mikä hänet nieli kittaansa.

Poikanen ei vastannut, vaan jatkoi verkalleen matkaansa. Kaupungin tehdasosassa avalltiin ovia kaikkialla ja pian oli hän yksi suuresta laumasta, mikä painui eteenpäin pimeydessä. Kun hän saapui tehtaaseen portille, puhalsi pilli toisen kerran. Hän silmäsi itään päin. Huoneiden harjojen muodostaman epätasaisen linjan yli alkoi hilpimään vaalea valojuova. Tämän verran näki poikainen koittavasta päivästä, kun hän käänsi sille selkensä ja liittyi portilla työntekijöihin laumaan.

Hän asettui paikallensa yhden luononista samanlaisista, rivissä olevista koneista. Hänen edessään, pienellä puolla täynnä olevan laatikon yläpuolella pyöri useita suuria puolia vihalla vauhdilla. Näihin hän kääri hampulankaa pienillä puollilla. Työ oli yksinkertaista. Siinä tarvittiin vain vikkelyyttä. Suuria puolia oli niin monta, että ne tyhjensivät pienet puolat niin nopeasti, että joutohetkiä ei poikasilla ollut ollenkaan. (Jatk.)

Pieni sinisilmäinen poika

Kirj. Iris.

(Jatkoa)

Useana päivänä he istuivat päiväliseajan yhdessä akkunan ääressä. Ilma oli hehkuvan kuuma ja akkunasista he voivat nähdä meren pinnan kaukaa niin tummansinisinä, kauniina, viileinä. Väliin pieni tuulahdus hipaisi heidän kasvojaan. Ja nojautuen akkunasta ulos, he suuntasivat katseensa tuonne kauas kuin pyytäneen, anoen, rukoillen tuota sinistä viileää merta lähettämään heille vielä muutaman vilpoisen tuulahduksen, jotka kertoisivat heidän nääntyville, janoaville sielulleen hieman lisää tuosta ihanasta elämästä sen rannoilla. Mutta kello soi ja vielä viimeisen katseen heittäneen tuonne houkuttelevaan aurinkoiseen ulkomailmaan, he rientävät lamauttavaan työhön.

Eräänä sunnuntaina, loppukesällä, vei Lottie siskonsa, veljensä ja Stanley meren rannalle huviretkelle. He menivät jo aamulla. Päivällinen heillä oli mukana kassissa. Heti sinne päästyä he pukivat itsensä uimapukuihin, ollen niissä koko päivän. Ja minkä riemuisan päivän he siitä loivatkaan! Ei kukaan olisi voinut olla iloisempi kuin he. Stanley, hän huusi, vihelteli, lauloi, hyppi ja nauro. Ja heidän syödessään hän kertoi heille kummallisia, ihmeellisiä, kauniita kertomuksia.

— Mistä olet lukenut ne? kysyi Lottie.

— En mistään, ne tulevat minulle itsestään, vastasi poika. Minä aina kuvittelen, hän jatkoi. Tehdaskaan ei ole minulle tehdas. Se on erään haltijattaren linna, joka tuo sinne komeuksia, kultaa, timantteja, valoa ja kallellaisia ihauksia, niin pian kuin hän pääsee erään pahan noidan vankilasta ulos.

Lottie hämmästyi. Hän oli kyllin vanha ymmärtääkseen, että tämä poika oli erikoisuus, oman suuren kultaisen lahjan.

Niin kului tämä kaunis päivä loppuun. Hämmästyänsä saapuvivat he kotiin taas. Silmät säkenöiden sitä iloa mitä he tunsivat sydämissään nyt, ilman hetkenkään ajatusta huomiselle.

Mutta aika kulki edelleen. — Pois halutti kesä. Syksy suuteli maata, puita, koko maailmaa. Tämä aika oli vähemmän tuskaisista pikku työläisille. Pari heistä erosi, mennäkseen koulun. Muut jäivät palkoilleen. Lottie olisi mielellään mennyt korkeakouluun, mutta surukseen hän huomasi, että se on mahdotonta. Isä oli juuri joutunut työttömäksi ja äiti ei voinut paljoa ansaita pyykkipesulla. Hän jäi siis palkoilleen. Stanleykään ei mennyt kou-

luun. Kaksi vuotta oli hän käynyt koulua. Sitten ei isä ollut enään antanut mennä. Oli sanonut, että tottuu vain laiskuuteen. Usein he puhuivat keskenään koulusta ja Stanley hyvin mielellään olisi mennyt, mutta se ei käynyt päinsä.

Eräänä päivänä kun marraskuun tuimat vihurit temmelsivät hurjassa leikkisään ulkona, ei Stanley saapunutkaan työhön. Lottie flumetelli. Tämä oli ensi kerta kun se tapahtui. Vielä kahtena päivänä turhaan odottuaan päätti hän illalla mennä katsomaan.

Stanley asui puolalaisten kaupunginosassa. Kurja, ränstynyt talo. Jonkinlainen kahvila ja pelihuone ensimmäisessä kerroksessa, toisen kerroksen anastaa suuri joukko tummia etelämaalaisia miehiä. Kolmannessa kerroksessa, kattohirren rajassa, asui sitten Stanley. Noustessaan portaita ylös, kuuli Lottie oven takaa humalaisten elämöimistä, huutoa, kiroanoja, pullojen heittelemistä. Hän koputti ovele. Sen avasi hänelle Stanley, jota hän ensin huoneen valaistuksen vuoksi ei ollut tun-

— Mikä sinua vaivaa? kysyi hän. Stanley piteli rintansa, sai yskänkohtauksen ja sitten selitti:

— Minussa on niin kova yskä, etten voi hengittääkään välillä ja äitikin on taas huonompi.

Lottie astui sängyn luo. Siinä lepäsi, parin repalaisen peiton alla, nähtävästi jo lähellä hautaa oleva nainen. Hän enemmään oli kuoleman kuin ihmisen kuva. Lottie ei tietänyt mitä sanoa, miten edes jollain tavalla lohduttaa näitä onnettomia, sillä hän ei tietänyt voisiko apua mistään saapua. Hän jutteli Stanleyyn kanssa hetken ja luvaten puhua äidilleen heistä, hän kiiruhti pois, sillä todellakin oli tämä hirveätä katsella.

Seuraavana päivänä saapui talon eteen kunnan suuri sairas-auto. Molemmat, Stanley ja hänen äitinsä, nostettiin paarien päälle ja vietin pois. Tämän oli Lottien äiti saanut aikaan, kun oli puhunut heidän kohtalostaan sille rouvalle, jolle pesi pyykkiä.

Heti kun hänelle tuli tilaisuus, meni Lottie sairasluokalle. Sairaanhoidattajat johdatti hänet suuren sairasalun toiseen päähän. Kävellessään valkeiden vuoderivien välitse, tuntui hänestä kuin kuolema olisi täällä jo niin lähellä.

Stanleyyn vuoden oli nurkassa, akkunan ääressä. Siinä lepäsi pieni Stanley lumivalkealla vuoteella. Kauniit kasvot niin kovin kalpeana, hluukset kiehkuroina kuumeisella otsalla. Mutta suuret siniset silmät olivat sulkeutuneena ja Lottie ei hennonut herättää häntä. Asettaen tuomansa kukkasat vuoteelle hän poistui hiljaa.....

Koneet tehtaassa käyvät yhä jyskiin, jyskiin! Sinne rientää joka aamu satoja pikku ihmisiä. Mutta Lottie on alkanut ajattelemaan: miksi on näin?

Vaan pieni sinisilmäinen poika ei mene sinne enään.....

TILAA TOVERITAR!

HANNAN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään jokaisen viikon torstaina, kello 8 i.p.p. Huom.: Kahvia saatavana joka kokouksen loputtua.

WAUKEGANIN, Ill., S. S. O. viralliset kokoukset pidetään joka kuukauden ensimmäisenä ja kolmantena torstaina, alkaen kello 8 illalla. — Osaston ompeluseuran kokoukset ovat joka toinen torstai, alkaen klo 2 j. p. p. Kahvia kokouksen loputtua.

ABERDEENIN S. S. CLUBIN ompeluseura kokoontuu joka torstai klo 2 ip., 713 E. 1st St. — Tervetuloa.

HOQUIAMIN S. S. O. ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla, Astoria, joka torstai, kello 2 i.p.p. Osoite: 315-10th St., Hoquiam, Wash.

PORTLANDIN S. S. Osaston ompeluseuran kokoukset pidetään osaston talolla joka toinen torstai-iltana, kello 8. — Osoite: 719 Montana Ave.